

Véghelyi Péterné dr. (Körmendi Viktória): Hazádnak rendületlenül

Kéretlenül is elmegyünk néha helyekre, s szembesülünk a hamis ünneplések áruló, lelket romboló szellemtelenségével. A széllel erőtlenül kardoskodó tavasz első napjaiban március idusának ünnepi, lélekemelő pompájával a lelkemben készültem egy hivatalos ülésre. Tudtam, hogy az alkalom a nemzeti ünneppel egybekötött ünneplés lesz. Évekkel ezelőtt horgolt barátóm nekem egy keblet beborító, élő virághoz hasonlító szép kokárdát. Előző héten kimostam, keményítve átvasaltam, hogy szívem fölé rakhassam. Ezzel a tudattal könnyebb volt készülnöm, a nemzet ünneplése, magyarságom diadala vonzóbb volt, mint maga a hivatalos alkalom.

Protokolláris bevezetők, felesleges regisztrációk után foglaltuk el helyünket a díszteremben, ahol a Himnusz éneklését követően turbulenciás korunkat fejtegető, globalista beszédeket hallgathattunk meg. Néha bizony forgattam a szememet, hiányzott a tűz, a hév, a tisztelet, de keblemen virágba borult az apró hurkokból összekapaszkodó kokárda. Az üres dereceselést hallgatva elmerengtem e szó jelentésén: a mára már nemzetközivé lett kokárda francia eredetű kifejezés, eredetileg a francia *cocardé* (színes szalagjelvény a katonasapkán) nyomán, amely az ófrancia *cocquartcoq* (kakas) taréjára emlékeztető alakja miatt alakult ki. A XIX. században a tarajka magyarosított változat is elterjedt, mely a kakastaréj képével való hasonlóságon alapult, ebbe a francia jelentése már nem keltett zavart.

Fagyossá untatott lelkemet mégis melengette a szívemen viselt bokréta, s mintha fűtött szánkán siklottam volna ki a hazafiatlan beszédektől eljegesült szellemi lejtmenetből, melyet nagy hírű professzor hitetlen ajkai közül sajtolt ki a pokol dilettáns nunciatúrája. Vártam a Szózatot, amikor majd a szívem alatt sűrűsödött levegőmet illőn kipréselhetem, ráfújva a kéretlen követre. Lelkem a várakozástól a levegőégbe emelkedett, ám a csalódás ráfagyasztotta égő keblemre a tarajkámat. A nemzetrontó követ bejelentette, hogy az „ünnepség” az Európai Unió „himnuszával” zárul, melyet állva kell meghallgatnunk.

Alig hittem a fülemnek, ám „*A Levegőégnek felsőbb Országából, mindent pontról pontra láttam a szánkából...*” (Csokonai) Üres karókként egyenesedtek fel körülöttem az emberek; én a nagy sokaságban ülve maradtam, háborgó lelkem jajkiáltásainak kitörését a szívemet takaró büszke tarajkám némitotta csak. „*Óh vajha Behemot, vajha Leviáthán Hanggal dördülhetnék végig a föld hátán, Szózatom villámi erővel bírhatna*” (Csokonai) milyen aljas hazaáruló szózata volt ez a sátánnak! Száraz könnyekkel csak belül buggyant ki belőlem lelkem Szózat hangja, de én rendületlenül ülve maradtam a globalistává lett résztvevők megvető pillantásaiban.

Himnusz hogyan lehet egy nem létező államnak? Hohó, ilyen volt az Internacionálé is, gyermekkorom ünnepegeinek fényes záróakkordja. Istent, a szenteket vagy eszmét dicsőítő ének; megzenésített költemény mint egy állam zenei emblémája, amelyet ünnepélyes alkalmakkor játszanak, énekelnek, ez volna a himnusz. Kiváló tanárom könyvet ajánlott, mely Európa történeti régióiról értekezik; pár óra múlva már táskámban lapult, éjjel studióztam belőle. Európa geográfiai keretben jelent meg a közbeszédben, majd a pusztá geográfiai keretből a kereszténység szinonimájává vált, sőt, idővel kulturális, strukturális identitássá lett.

Sebastian Münster ábrázolta először Európát 1588-ban – akit Zeusz bika képében rabolt el! – királynőként (Europa Regina koronás főként) Ez az unió mára a Nyugatot jelenti, s minden nemzet, mely keleti, vagy közép-keleti, ezen keresztül kíván nyugatosodni. A kereszténység sem akadály már, hiszen a Nyugat az Egyházat is túsul ejtette – remélhetőleg éppen most történik a felszabadítása.

A bolsevizmusnak nem sikerült az Egyházat elpusztítania, pedig mindent megtett ezért. Forradalmi lázzal árasztotta el a világot. Lenin egyenesen vízióban látta, hogy a nemzetek megszűnnek, mert mindenhol elterjed a forradalom, s akkor megvalósul a kommunizmus. Írásaiban a *körösdi* egyik kedvelt kifejezése, ennek kiirtását tűzte ki célul párton és a halálra ítélt nemzeteken belül is. Vagyis a helyi érdekek kérdéseit tárgyaló csoportok működésének, szervezett gondolatközösségeinek kiirtására törekedett, hogy csak a párt egyetlen, világegyesítő internacionalista eszméje legyen a gondolkodás tárgya és az önértelmezés kerete. Ezért üldöztek mindent, ami nemzeti, népi, ami Isten és vallás, ami Egyház.

Valami ilyesmit képvisel az Európai Unió is, egy olyan nemzetek felettséget, amire csak Isten jogosult, akinek tervében azonban a nemzetek megléte a világ végéig megmaradnak, változtathatatlanul, hiszen aki által utoljára szólt, az a Krisztus *ugyanaz tegnap, ma és mindörökké*. Állam és társadalom szétválasztása ellenkezik Isten akaratával. Annak eszköze a felforgatás, egy univerzális eszme alá gyűrés, a nemzeti gyökerek felszámolása, a forradalmi áradat. Lenin iskolapéldáját adta a nemzetfeladásnak az I. világháború végén, amikor bolsevista puccsal, külföldről pénzelt forradalommal megdöntötte az orosz államhatalmat, majd önjelölt vezetőként lemondott országa jelentős területeiről. Nem bánta, mert hitt abban, hogy a forradalom úgyis el fog terjedni mindenütt, így mindenki a proletárvilág egyetlen polgára lesz.

Királygyilkosság, felségárulás, hazaárulás és nemzetrontás. Ezekre építkezett kérészéletű kártyavár-impériuma, mely mohón Európába harapott a második világégést követően. Sajnos a nemzetek szövetségében helyrehozhatatlannak tűnő hasadások keletkeztek, melyeket a rendszerváltozásokkal, a fogyasztói jólét sodoratlan cérnáival nem lehetett már megölneni.

A történelem alapos elemzése elvezetett engem is a tény belátására, hogy a forradalom és a demokrácia egyfelől összetartozik, másfelől a forradalom feltétele is a demokráciának. A bolsevik államfejlődési eszme hamis, mert evolúciót feltételez az államok fokozatos fejlődésében. Érthetetlen, hogy egy hamis biológiai fejlődésemélet miként válhatott a kulturális és társadalmi szerveződések univerzális törvényévé? A társadalmi cselekmények ugyanis nem a vak véletlen művei, hanem a mindenkori szereplők személyes és szabad döntéseinek a következménye. A politikai demokrácia eszköz, de intézményei követelik az emberek gondolkodását.

Korunk nagy forradalmi eszméje az uniós politika egy kozmopolita állampolgárság identitásformáló eszméjére tart igényt. Ezért mer himnusszal, dicsőítő szózáttal fellépni, s ígéri, hogy egymás után vonja rabszolgaságba a világszabadság hatalmas szimfóniájának eléneklésébe az önfeladó nemzeteket. De vajon milyen idegen tarajkából kifeslett cérna köti gúzsba a honszeretetre hangolt kebleket?

Szent Ágoston életművét a *De civitate Dei* (Isten városáról) tekintélyes kötetével koronázta meg, melyben világosan leírja, hogy az ókortól kezdve hön áhított tökéletes államforma itt a földön nem megvalósítható. *„Isten civitásának a földi sorsban kiváltképp az Egyház a képviselője, ám az örök nyugalom helye az Isten civitásának végső formája az Isten országa, melyet a Miatyánkban kérünk. Ágoston civitásában azonban nem a földi törvény képviseli az összefűző kapcsot, hanem a hit, s az Isten törvényei szerint való élet, tehát nem egy társaság jogi szervezete, azaz ez nem kapcsolható semmi különösebb államrendhez, pláne nem államfejlődési elmélethez. Ágoston azonban a kis államoknak előnyt ad a nagy birodalmakkal szemben éppen arra való hivatkozással, hogy a világ békéjét legtöbbször a földi javakért és dicsőségért való versengés zavarta meg. Ágostonnál a civitas szó nem politikai kapcsolatra utal az Isten és ember között. Nem szabad elfeledkezni arról sem, hogy az antik bölcsélet kifejezéseiből kialakuló teológiai identitás semmiféle antik szervezeti elemet nem vett fel soha magába annak fogalmi és tartalmi átalakítása nélkül. Így a civitas sem nem állam, sem nem*

város sem a régi, sem a modern értelemben. Az Isten városa civitasa nincsen valamely város vagy állam helyéhez kötve, hiszen angyalokat is foglal magában és olyan embereket, akik Isten törvényei szerint élnek és az örök üdvösség reményében formálják az életüket. A civitas latin szó polgárságot, népet, várost és államot egyaránt jelent. Ezért nehéz ma értelmezni, amikor szétválasztották az államot és a társadalmat, nem lehet e kifejezést a mai idők közkeletű jogi fogalmaival fordítani. Ha államnak fordítjuk, sohasem politikai értelemben veendő. A két civitas azonban metafizikailag különbözik egymástól. Az egyiknek alapelve az igazság (veritas), a másiké a hiúság (vanitas). Polgáraik az Istenhez való viszonyulásukban vagy tisztelők, vagy megvetők.” (Kiss Albin: A De civitate Dei méltatása) „A nem hitből élő emberek családja a földi élet mulandó dolgaitól várja a békét, míg a hitből élők családja a jövőre és örökként ígért javakat várja, a mulandó dolgokat pedig úgy használja, mint jövevény: nem úgy, hogy fogságban tartsa magát, és könnyebben viselje a romlandó, s ezért lelket elnehezítő test terheit, és a legkevésbé súlyosbítsa azokat. Ezért mind a kétfajta ember egyaránt használja a halandó élethez szükséges dolgokat, e használat célja azonban erősen eltér a két esetben.” (Civ Dei, XLIX.XVII.)

Forradalmi áradástól hangosak ma a magyar utcák, lenini izgatás hangjai ordítanak a fülünkbe, s nem létező – a bolsevik imperialista eszméhez nagyon hasonló – szellem-állam képében rabolnák le a magyar szívekről a trikolór tarajkákat, hogy semleges, világbékét és jólétet ígérő gyökértelenségbe taszítsák a magyar nemzetet a földi tökéletes állam-képzet hamis illúziójával. Szűz Mária (az igazi királynő) tulajdona elleni merénylet ez, mely felségárulásra izgat. Ki a mi örök királynőnk? Szűz Mária vagy Európa?

Itt a földön a felforgató ígérgetők, az el-árasztani akarók az emberek hitetlenségére tudnak tervezni, mert a tökéletes államszervezetben csak az bízik, aki önmagát bűn nélkül valónak gondolja. Aki tudja, hogy bűnös, az nem gondolja az államot sem bűn nélkül valónak, hiszen azt is csak emberek formálják. A magát tökéletesnek, büntelennek tartó, hiúság uralta földi állam öntudatától vezérelt polgára mindig feljogosítva érzi magát arra, hogy a másik bűnöst elpusztítsa, akár fizikai megsemmisítéssel is, s ezáltal jogot formál arra is, hogy megítélje a másikat. Így próbál az Isten helyébe lépni, aki egyedül ítélheti meg az embert.

Ágoston figyelmeztetését szívlelje meg nemzetem! „Igaz és teljes boldogság van ott (Isten városában), ami nem valami istennő, hanem Isten ajándéka. Innen kaptuk a hitünk zálogát, hogy vándorlásunk alatt e város szépsége után vágyakozzunk... Ott nem lesz nehéz az államkincstárt csekély magánvagyonnal gazdagítani, ahol az igazság kincse közös.” (Civ Dei V.XVI)